

ŽIVOTOPIS PANA FARÁŘE

Dětství

Jmenuji se Pavel Vágner. Narodil jsem se v Brně 1. 3. 1971, trvalé bydliště mám ve Vyškově. Mám už jen maminku a jednu starší sestru. Pocházím z věřící rodiny, proto jsem také chodil od 2. do 7. třídy do vyučování náboženství. Později jsem začal ministrovat ve farnosti Vyškov, kam jsme jezdili na víkendy.

Školy

Od roku 1986 jsem navštěvoval SOUE v Sokolnicích u Brna a vyučil jsem se jako elektromechanik pro stroje a zařízení. Pak jsem téměř 3 roky pracoval jako elektro-údržbář ve Vlkově u Tišnova v podniku Elektrizace železnic Praha. Jsem za tuto zkušenost z praxe v terénu rád. Přece jen jsem se něco naučil a poznal dělnické prostředí, starosti a problémy lidí. Po revoluci jsem se rozhodl studovat na Biskupském gymnáziu v Brně dvouletý obor se zaměřením na teologii, abych získal maturitu. A po ní jsem se už přihlásil do kněžského semináře, kam jsem byl přijat. Nejdříve jsem se však rok připravoval před vstupem do semináře v Teologickém konviktu v Litoměřicích a od roku 1994 v olomouckém Arcibiskupském semináři. Současně jsem studoval na Cyrilometodějské teologické fakultě, kterou jsem zdárně, s pomocí Boží, zakončil magisterskými zkouškami v červnu roku 1999. Jáhenské svěcení jsem přijal po pětileté přípravě 19. 6. 1999 v Olomouci v katedrále sv. Václava, kněžské svěcení 24. 6. 2000 v jubilejním roce od Mons. Jana Graubnera.

Cesta

ke

kněžství

Když jsem byl malý, asi tak od 7 – 13 let, hrával jsem si, jak se u nás na Hané říká „na panáčka“. Sloužil jsem mše sv., ornáty vyráběl z krepového papíru, liturgické předměty a knihy jsem měl po 1 knězi. Mohlo to být takové první volání ke kněžství. I když to bylo prozatím jen takové hraní, přesto jsem to už tehdy myslel dost vážně. Druhé volání ke kněžství jsem pocítil po roce 1989. Kdy mě to mé povolání elektrikáře nějak nenaplnovalo. Bylo to možná i tím, že jsem toho moc neuměl a že jsem musel denně z Brna dojíždět. Musel jsem vstávat ve 4,30 a vracel se v 17 hod. Byl to takový stereotyp – jíst, spát, pracovat. Proto jsem využil příležitosti otevření Biskupského gymnázia v Brně (BIGY) s oborem pro pozdní kněžská povolání. Tam to bylo moc fajn, všichni studenti i učitelé byli věřící, a tak jsem si pomalu zvykal na věřící kolektiv. Sice jsem nebydlel s klukama ve studentském domově Petrinum (bydlel jsem u sestry), ale občas jsem tam chodil na duchovní obnovy. Také v této době jsem začal více chodit do kostela i více se modlit.

Ale hlavní takový impuls pevného rozhodnutí pro kněžství jsem uskutečnil na světovém setkání mládeže se Svatým otcem Janem Pavlem II. v roce 1991 v Čenstochové v Polsku. Velice na mě zapůsobilo tolik mladých lidí (1 milion), kteří věří v Boha a bylo to na nich vidět – radost, láska, pomoc, nadšení a také setkání s papežem. Proto jsem neváhal a nastoupil do Teologického konviktu a to byl asi můj nejhezčí rok v mém životě, kdy jsem postupně vnikal do duchovního života (modlitba, studium, duchovní obnovy, duchovní četba, mše sv.) i společenství bratří, kteří mají stejný cíl. Denní řád mi nedělal problémy, byla tam skvělá atmosféra a také krásná příroda. A v semináři? Tam už to bylo vážnější, ale byl jsem tam šťastný a snažil se dobře připravit na praxi.

Praxe

Jáhnem jsem byl v Zábřehu, kaplanem 2 roky ve Valašském Meziříčí, kde jsem se také hodně naučil vše potřebné pro kněžskou službu.

A od roku 2002 jsem působil už samostatně v Červené Vodě a roku 2005 jsem se stal po složení zkoušek farářem. Měl jsem na starosti ještě farnost Jakubovice a Písařov.

V červenci 2010 po 8 letech jsem se stěhoval do farnosti Brodek u Prostějova, kde jsem měl ještě 3 farnosti: Otaslavice, Vranovice u Prostějova a Želeč u Prostějova. Od 1. července 2015

jsem předal farnost Vranovice u Prostějova, která přešla v rámci reformy prostějovského děkanátu do správy farnosti Určice.

Po 6 letech jsem se stěhoval od července 2016 do krásného kraje Bílých Karpat do farnosti Březová u Uherského Brodu k slovenským hranicím, kde se mi moc líbilo a kde jsem měl jen 1 farnost a 1 kostel. Tento stav byl možný jen do roku 2021, kdy v děkanátu zemřel 1 kněz s covidem a vzhledem k tomu, že už nejsou kněží a arcibiskup už nemá koho poslat do farnosti, tak došlo k úpravě děkanátu. Březová už nebude mít sídelního kněze a budou tam jezdit kněží ze Strání a já jsem se stěhoval opět na Hanou k vám do Kvasic u Kroměříže, kde mám ještě 2 farnosti Těšnovice a Zlámanka a spoustu dědin okolo (15). Těším se na spolupráci s vámi, novými farníky!

Moje zájmy

Rád chodím do přírody, na houby, po horách, na bazén, podívám se na dobrý film, také rád jezdím na poutě a poslouchám nejrůznější hudbu - nejvíc mě v současnosti oslovuje worship - chvály.

